

ligt Standpunkt at tilstaae Dvinderne enten Balgret eller Balgbarhed. At Dvinderne have Hjerte for de Fattiges Nød saagodtsom Mændene, og at de ville være istand til at afhjælpe megen Nød ved Godgjørenhed i det Stille, det erkjender jeg fuldt vel; men det vil dog neppe findes rigtigt, at Dvinderne paa den Maade skulle deeltage i en saaledes ordnet Fattigforsørgelse, der skulde være ikke et privat, men et Menigheds-Anliggende. Den ærede Landsþingsmand for Færøerne (C. C. Dahlerup) meente, at skøndt Forslagets Tanke var, som han udtrykte sig, meget smuk og kristelig, vilde den dog ikke kunne gjenneføres ved Lovforslagets Bestemmelser. Jeg skjønner ikke rettere, end at den Tanke, der ligger tilgrund for Lovforslaget, fuldkommen vel vil kunne komme til Udførelse og Gjennemførelse ved Lovforslaget, naar kun Sagen maa blive omfattet med den fulde varme Interesse. Den samme ærede Taler talte om at regulere den private Godgjørenhed — at ordne den ved Lov; men det er ingenkunde skeet ved dette Lovforslag. Lovforslaget vil kun frigjøre, understøtte og forene, men ingenkunde binde. I Forbindelse dermed yttrede han, at Godgjørenheden passende kunde udøves igennem Sognepræsten. Det kan jo vistnok ske; men de, som ville udøve privat Godgjørenhed, navnlig paa Landet, behøve ingenkunde at bruge Sognepræsten som Mellemmand, men kunne meget godt selv opsøge de Trængende. Hvad Lovforslaget derimod tilsigter, det er at forene den spredte Godgjørenhed ved en saadan fri kirkelig Fattigforsørgelse, at skaffe — som jeg tidligere udtalte — et kirkeligt Foræningspunkt derfor. Det er jo vel muligt, at Lovens Titel kunde blive heldigere. Da den ærede Landsþingsmand imidlertid ikke har udalt, hvorledes Titelen efter hans Formening skulde være, skal jeg med Hensyn hertil afvente det Endringsforslag, han har bebudet til tredie Behandling af Lovforslaget, dersom Þinget maatte vedtage, at det skal gaae til tredie Behandling.

Jeg skal saaledes ganske henstille til det ærede Þing, hvorvidt det maatte foretrække det oprindelige Lovforslag for den Redaction, det har fundet ved Udvalgets Indstilling.

Lehmann: Jeg har allerede ved Sagens foregaaende Behandling udtalt mig derhen, at jeg troede, at skulde dette Forsøg faae nogen virkelig Betydning, da maatte det være høist ufsikkert, at det blev holdt aldeles udenfor Sogneforstanderskabets Omraade. Jeg haaber ikke, at man vil misforstaae mig, som om jeg kunde mene, at der i Sogneforstanderskabet ikke skulde findes Mænd, som baade vare villige og stikkede til at overtage dette Hverv; jeg paaستاer kun, at Sogneforstanderskabet er til med et ganske andet Diemed og med ganske andre Formaal for Die, og at ethvert andet, der udenfor disse kommer til, maa betragtes som tilfældigt. Hvert enkelt Medlem af Sogneforstanderskabet ophører jo derfor ikke at være Medlem af Menigheden, men i hvilken Grad han vil være villig til at virke i Menighedens Tjeneste, beroer paa andre tildeels personlige Forhold. Det kunde her maaskee være passende at anføre et Exempel, hentet fra Rigsdagen. Ingen kan vistnok mere end jeg holde paa, at den kirkelige Lovgivning, Lovgivningen med Hensyn til Forholdet mellem Kirke og Stat, skal forblive hos Rigsdagen; men paa den anden Side maatte jeg finde det i høj Grad villedende og fælsagtigt, om Rigsdagen, — saaledes som Tilfældet var under det øst-romerske Riges Slutningsperiode — vilde indlade sig paa dogmatiske Bestemmelser; thi vel bør det heromhandlede Forhold ikke ordnes hierarkisk eller episkopalt, men Menigheden bør sende særligt til dette Diemed udvalgte Mænd; og ligesaavist som de samme Mænd kunne være stikkede baade til at have Sæde i Rigsdagen og til at deeltage i Kirkeforhandling, saaledes er der ogsaa Andre — hvoriblandt jeg navnlig henregner mig selv — som paa ingen Maade vilde være stikkede til at have Sæde i en kirkelig Forsamling. Jeg maa derfor stemme mod den anden af de af Udvalget foreslaaede Forandringer, men derimod for Udvalgets Forslag under Nr. 5; thi Regnskabets Revision og Decission er et reent borgerligt Spørgsmaal, og den regnskabsmæssige Afgjørelse, der er nødvendig til Førelsen af et ordentligt Regnskab, bør vistnok, saalænge den ikke kommer til at formindste Indflydelsen paa Dispositionen over Pengene, ret-